

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

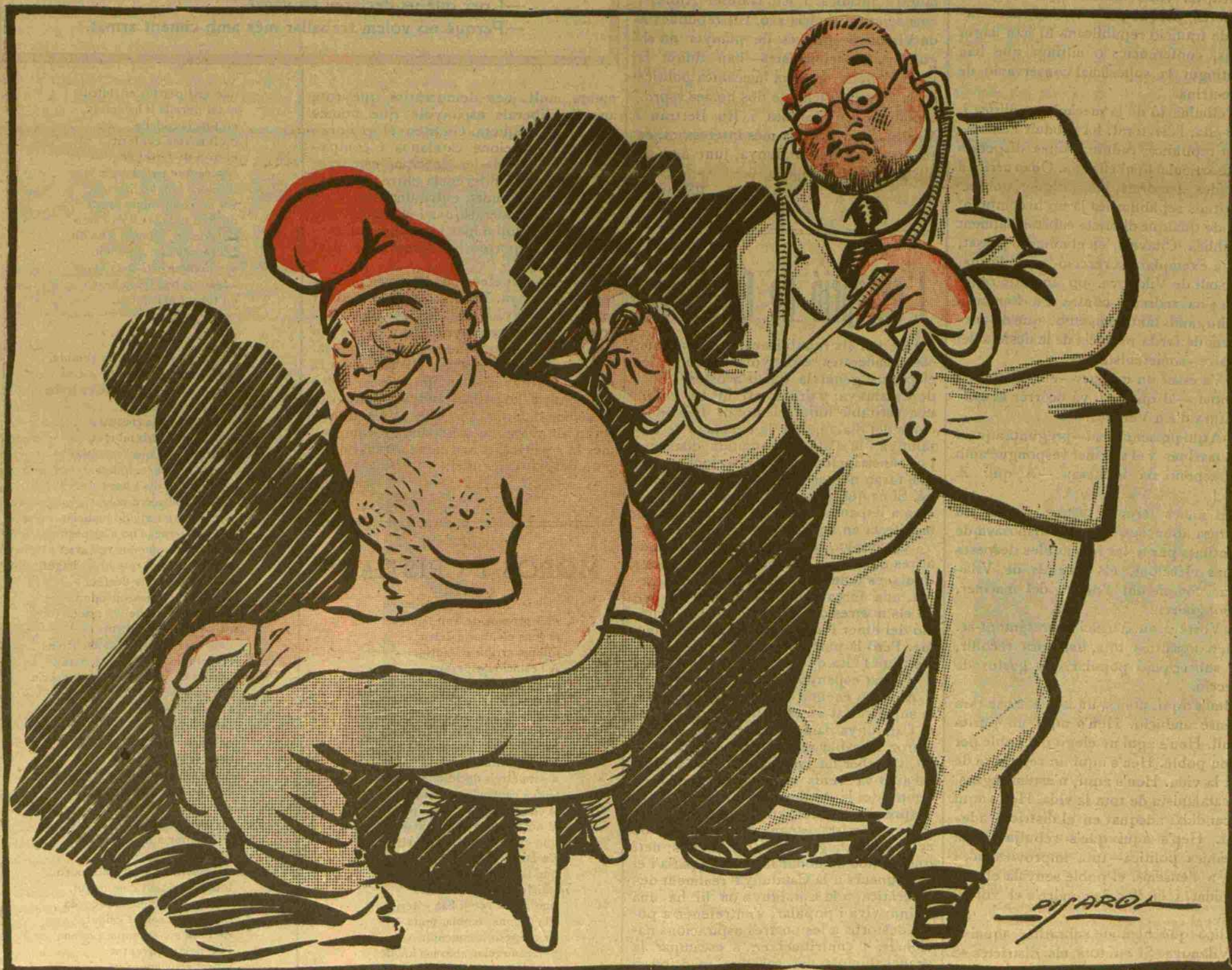
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Inspeccionant el cos electoral

—Em sembla que està molt dèbil!

La santa paciència

En Cambó, ha aconsellat als catalans, davant l'actitud hostil dels Governos espanyols, el tenir paciència. Es un consell que no compromet. Quan la «Lliga» fracassa a Madrid, i per comptes de les concessions venen les vergassades, el capítol de la «Lliga» no sap fer altra cosa que demanar als catalans que siguin pacients. És el mateix cas d'un metge que, havent equivocat el tractament, aconsella a l'empitjorat malalt la paciència, que és una recepta que almenys no costa diners.

Però ja fa molts d'anys que els catalans tenim paciència. I encara no s'ens acaba. En Cambó, l'any 1907—fa més de quinze anys!—deia a l'Aplec de la Protes-ta, que la mà dels catalans es cansava de demanar i que els punys s'ens tancaven. La «Lliga» ha trobat un mecanisme meravellós per a fer estar als catalans amb la mà parada, rebent, amb santa paciència, els cops de palmeta dels ministres i les autoritats del poder Central. Paciència és precisament el que sobra als catalans d'avui...

Mecànica política

Hi ha una ideologia política, però hi ha, també, una mecànica política, sense la qual les idees no passarien d'ésser teories amb projecció més o menys intensa en la vida. Els republicans catalans han menyspreuat igualment les idees i la mecànica, tal volta més la segona que les primeres, perquè per totes les encontres de tradició republicana hi han hagut diaris, conferències o mítings que han mantingut la superficial conservació de la doctrina.

L'eliminació de la mecànica política i, amb ella, l'electoral, ha produït l'examen republicà, reduït a zones disperses sense articulació ni eficàcia. Quan arriben jornades electorals, les antigues potents multituds republicanes ja no hi compten, fora de qualque districte substancialment republicà. Citavem, en el número passat, com a exemplar de reacció republicana, l'episodi de Vilanova, on un antic republicà s'ha redreçat contra En Bertrán i Musitu, amb tanta empena, que'ns permetem de fer la profecia de la desfeta del il·lustre «sometenista».

—Va ésser un mariner—ens conta un vilanoví,—al que se li va ocórrer la candidatura d'En Ventosa.

—Aqui presentarem?—preguntà aquest a un mariner. I el mariner respongué amb una espontània fermesa: —A qui? A vostè!

Els amics feren lo restant, i quan En Ventosa anuncià que ell no disposava de quantitats per a les inevitables despeses d'unes eleccions, els federals de Vilanova, completant l'oferta del mariner, respongueren:

—Vostè prou sacrifici fa presentant-se. Ara, a nosaltres tots, ens toca recollir, per subscripció popular, els gastos de l'elecció.

Heu's aquí, doncs, un home sense tara i sense ambició. Heu's aquí un purità humil. Heu's aquí un elegit del poble per al seu poble. Heu's aquí un republicà de tota la vida. Heu's aquí, n'estem segurs, un catalanista de tota la vida. Heu's aquí el candidat adequat en el districte adequat. Heu's aquí que's rebutja—bona mecànica política—tota improvisació, i que, a l'ensem, el poble senyala el seu candidat, i en lloc de vendre's el vot el paga.

Lliçó que hem de subratllar aqueixa de Vilanova. Si en tots els districtes se procedís amb aquest seny i amb aquesta intel·ligència, Catalunya tornaria a reprendre la seva força republicana, que aquesta vegada tindria ànima naciona-

lista. En Bertrán i Musitu és un enemic formidable, incrustat a Vilanova, vencedor, en eleccions, de republicans i monàrquics, gran «maestre» de la plutocràcia i condestable del sometent. Doncs En Ventosa, humil, sense un èmfasi, sense una fictícia jerarquia social, sense una clientela, sense un poder, lluitarà amb ell i triomfarà damunt d'ell. Permeteu-me que torni a ratificar la meua profecia.

En Gabriel Alomar diria que En Ventosa, victoriós d'En Bertrán i Musitu, representarà la revenja dels vells nuclis civils de la ruralia democràtica sobre la ciutat envilida per la complacència amb les dictadures i el manament a tota llei moral i jurídica. I En Gabriel Alomar, com sempre, tindria raó. Els republicans de Vilanova—que és de plànyer no siguin més nacionalistes—han tingut la visió d'apoiar la seva mecànica política en la contraposició de dos homes representatius, En Ventosa i En Bertrán i Musitu. Serà la lluita més interessant, en els districtes de Catalunya, junt amb la d'En Marçel·lí Domingo.

PARADOX

L'excepció de Catalunya

Que fan els republicans, els avançats, els demòcrates espanyols, davant les eleccions generals que s'acosten? Fora de Catalunya, gairebé no hi ha enlloc una veritable lluita electoral. Les eleccions del dia 29, amb la excepció de Catalunya i la d'alguns comptats districtes i circumscripcions, seran eleccions mortes que faran néixer unes Corts mortes també. Si és que verament hi ha una opinió viva a Espanya, que ho fa que no es manifesta en les lluites del sufragi?

Catalunya, en això com en tantes altres coses, és l'excepció. Les eleccions catalanes tenen una significació, una valua, una força popular. També hi ha, en els nostres districtes rurals, la corrupció del diner i les males arts del caciquisme. Però la part d'idealisme és enormement més alta que en les altres bandes de l'Estat espanyol.

Aquesta és una demostració més de la superioritat efectiva que políticament té Catalunya damunt d'Espanya. En Salmeron va saber reconèixer aquesta veritat, va saber fer justícia a la nostra terra, i d'això va venir la seva conversió en temps de la Solidaritat Catalana. Però després han manat, en el camp republicà i esquerrista espanyol els homes de cervell més migrat i de cor menys net, que en lloc de donar la seva simpatia i el seu concurs a la Catalunya realment democràtica, a la Catalunya on hi ha una opinió viva i popular, s'entretenen a posar destorbs a les nostres aspiracions nacionals, i contribueixen a escampar la gran calúmia del caràcter reaccionari del moviment català.

Nosaltres diem que, entre els partits catalans de saba patriòtica, els que més reaccionaris siguin, són, en els procedi-

Pacifisme

—I per què us declareu en vaga?

—Perquè no volem treballar més amb ciment armat.

ments, molt més democràtics que tots aquells liberals espanyols que només en tenen l'etiqueta. Guaiteu el panorama de les eleccions catalanes i compareu-lo amb els de les eleccions espanyoles, i veureu la diferència entre un poble viu i un poble mort, entre una nació de tradicions democràtiques i una nació que es deixa suplantar per les colles oligàrquiques que porten la disfressa de partits polítics.

Les vinents eleccions no seran perfectes a Catalunya. Però seran una realitat major que les eleccions de les altres terres de l'Estat espanyol. Aquí hi ha un poble que batega, que senti i que pensa. Tindrà els seus defectes. Hi haurà en la nostra realitat moltes impureses. Però a Espanya no hi ha sinó el buit. Les eleccions del dia 29, que a Catalunya seran alguna cosa, a Espanya seran només la repetició d'una farsa ritual enmig d'un desolat cementiri.

FULMEN

MOROS I CRISTIANS

Dris-er-Riffi que és un moro dels grossos de Tafersit, segons els diaris deien, dilluns arribà a Madrid. A l'estació l'esperava un grupet bastant lluit amb altre moro notable nomenat Dris-ben-Said. Segons també diu la premsa i ningú ho ha desmentit, Dris-er-Riffi no venia a sotmetre's decidit, sinó a cantar les quaranta si convé amb un do de pit al nostre gran Albucemas, que és un moret molt petit. En Dris-er-Riffi volia que li dessin tot seguit satisfacció a les ofenses que al Marroc li han inferit. Ell, segons sembla, tenia un alt permís concedit per comerciar amb les kàbiles dels voltants de Tafersit, venent-los ço que comprava a un preu no gaire reduït als espanyols, amb la vènia del Jalifa, havent succeït

que sols per fer el ridícul el tal permís li ha servit en tota la rodalia on li havien conferit el dret de fer-hi negoci només que pel seu profit. El moro vingué farruc; vol un compromís escrit de com només ell és l'amo del comerç tal com s'ha dit, i si per cas no li dóuen, sembla que està decidit a fer-nos ben bé la llesea en tornar a Tafersit.

En canvi, i això no ho sembla, car és ben reconegut, el pobre espanyol que es troba a Xauen o Tazarut, quan una mala passada li fa algun albar mortu, no troba pas qui l'escolti, i resta el pobre, fomat esperant el dia i hora de tornà al terré volgut per trobà un xic de justícia, si és que encara no s'ha perdut la poqueta que ens restava, amb el tràngul que hi ha hagut amb motiu de la desfeta del Marroc; és prou sabut com Abd-el-Krim va tractar-nos en aquell negoci brut dels presoners, per a treure'ns els milions que volgué, astut. Bé ens en va fer prou d'agravis i el país ha restat mut! I encara, perquè no digui i deixi d'ésser tossut, cerquem un Alt Comissari ben civil i ben moltut que el Protectorat imposi com un home saberut, poc a poc, de mica en mica, no fos cas que el rifeny brut trobés per a molestar-se un motiu socorregut. A Madrid en veure un moro tothom es sent commogut, i en canvi ningú es recorda de tant de soldat caigut, de tantes mares que penen i de nostra joventut morta sens honra ni glòria an aquell Marroc aixut. Quan savi era qui va escriure la *Cançó del Tururut!*

FLOP

La setmana de la febre

Demà començaran els vuit dies del desfici, de l'ansia i de la tivantor de nirvis. De paraula i per escrit els uns vomitaran sobre els altres tota mena d'insults. Els altres penjaran als uns tota classe de calúmnies. L'opinió donarà la raó als uns i als altres acceptant com a veritats atenuades tots els penjaments i totes les verinoses suposicions llençades per oradors i articulistes.

A Barcelona les oficines electorals faran la jornada diària de vint-i-cinc hores i els electors rebran a feixos les circulars i les candidatures. Els candidats més sorrruts donaran un copet amistós a l'espatlla del vigilant quan retirin i saludaran amablement al porter quan surtin de casa. A les tavernes s'hi montaran les oficines per a l'organització de *rodes*. Els centres polítics tornaran a ésser assíduament visitats pel senyor o pel ciutadà desconegut que només pregunta: —Com va això?— i se'n entorna.

Fora de Barcelona començarà l'activitat automobilista. El candidat que fa més quilòmetres és el que fa més electors. Sobre tot si està disposat a que cada quilòmetre li costi deu duros. L'importància d'un candidat s'amida pels autos de que disposa. L'agent electoral que sap la seva obligació surt ben de jor, suposant d'Igualada i va a Castelló a esmorzar. Després de menjar amb quatre esgarapades una amanida, mongetes fregides amb un parell de costelles i una truita, agafa l'auto i passant com un llamp per les Rambles d'Igualada se'n va a Jorba a fer deu de la dolça. Ja està llest de Jorba i torna a passar bronzant per Igualada per a anar a Capellades a buscar cigarros. Ja en té un d'encòs, doncs altra volta a sotraquejar les Rambles d'Igualada de pas cap a Tous on suca uns quants borregos amb vi ranci. Dina a La Llacuna, pren cafè a Odena

i marxa a Calaf a reposar mitja hora. Torna a passar per Igualada per anar a la Pobla i al vespre, amarat de suor de tant visitar pobles, fer quilòmetres i no veure cap elector, sopa a Cà'l Corrons amb el diputat que, commogut, l'abraça considerant-lo com el veritable organitzador de la victòria.

I tota la setmana tota la nostra Catalunya, des del seu cap i casal fins al seu recó més amagat de muntanya, estarà abruscada per una febre electoral creada artificiosament pels pescadors d'actes i els buscadors de pessetes.

El bon elector, davant l'espectacle repugnant, somriu, despectivament i repassant la llista dels candidats a votar en el seu districte electoral tanca les orelles a totes les suggestions i es disposa a votar al més català, al més avençat i al més home de bé que es presenti. Si el bon candidat no surt elegit no serà perquè hagi faltat al seu deure el bon elector.

JEPH DE JESPU

HISTÒRIES DE CAPELLANS I FRARES

L'odi a la reproducció

Aquell capellà, aquell ministre de Déu a la terra, aquell inefable pastor d'ànimes, aquell rector que era rector del poble feia set anys, i s'havia ficat el poble a la butxaca com qui s'hi fica la petaca, només tenia un odi, una mania: la de la reproducció carnal.

No ho considerava com un manament del Mestre, sinó com un pecat abominable. No hi havia altre pecat més horrible, segons ell, que el de la luxúria.

Aquelles ovelles, que ell, el rector, hauria volgut que s'alimentessin amb in-

cens i cera i alguna que altra sopeta de farigola, li fugien del corral—ell de l'església, sense mala intenció, naturalment, en deia corral,—per a anar a revolcar-se en els llits malèfics de la luxúria.

El creixen i multipliquen-vos li semblava al clergue malthussian tan indecent com allò de *afarta'm i diga'm moro!*, o bé *demà m'afaitaràs!*, o *jo te l'encendré*.

Tenir fills, per ell era un horror, una abominació, un escàndol, un ludibri, una vergonya. Sobre tot per als pobres. Perquè anem a veure, si els pobres no es podien mantenir a si mateixos, i es morien de gana, i demanaven més jornal, i es declaraven en vaga, i fins, de tant en tant, escabotaven algun burgès, per què feien fills? Per què posaven desgraciats al món?

Que'n fessin els rics que, com tenien diners per a mantenir-los, ja es podien permetre aquest vici. Però els pobres, no. De cap manera. L'Esperit Sant li havia dit que el problema social no es podia arreglar més que d'aquesta manera: taxant la producció carnal.

Ell no hi estava per fills. Només estava pels *nebots*. En tenia cinc.

ABEL

Parla l'avi

Fou una figura formidable com un Isaïes o un Jeremies; un profeta que els homes no han acullit perquè era de l'absolut. El seu nom singlava com un cop de fuet al rostre dels hipòcrites, dels covards, dels imbècils i dels rics.

Muntat en el seu cavall de batalla, fou la revolta contra totes les baixeses, totes les injustícies, totes les estretors d'espirit, totes les mesquineses del cor; armat amb la terrible ploma, que feia tremolar els seus enemics, i embolicat amb els esplèndids oripells de la seva misèria, va

sorgir com un cavaller faulós defensor de Déu i del Poble.

No fou ni un prudent, ni un reservat, ni un cap calent. Fou un apassionat dintre l'amor i dintre la ràbia. Es per ço que la seva obra, a més d'ésser d'un gran artista, és d'un gran home.

I per haver sigut un gran artista i un gran home, va viure i morir dintre la misèria.

N. FERMA CARSARENYA

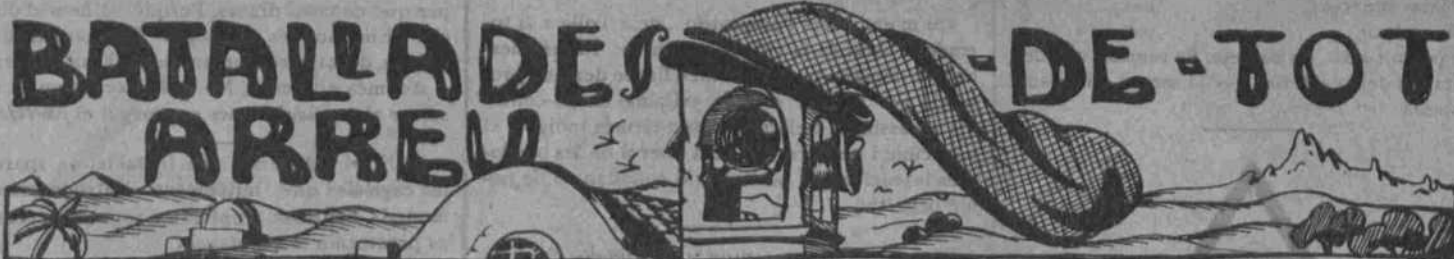
FILOSOFIES

La civilització, no hi ha dubte que per molts ordres de la vida fou un bé per l'humanitat, però en lo que fa referència a la medicina fou, ni més ni menys, una dissort. En els temps antics, sense eminències (?), sense especialistes de cap mena, sense tota la colla d'explotadors del dolor humà, el ser racional vivia molt més que ara. Els casos de longevitat eren nombrosíssims. I amb la civilització va venir la degeneració fisiològica de la humanitat. Es va substituir lo natural per lo artificial, va sorgir un sistema mèdic del que s'aprofiten no pocs industrials.

En aquest món no hi haurà pau ni tranquil·litat mentre el que tingui vint pessetes abusi del infortunat mortal que només en tingui una.

Els individus que guanyen el campionat de la farsa humana, són els polítics que quan no tenen un *chavo*, es titulen amics del poble. Una vegada enriquits a les costelles d'aquest, les *irras* van cedint paulatinament, fins a convertir-se en conservadors, encara que hipòcritament es continuen titulant amics i salvadors del poble.

E. M. C.

INSISTINT

Ja n'hem parlat, però no hi fa pas res. Hi ha coses que no vé d'una vegada parlar-ne, que se'n pot parlar dos i tres, i tantes vegades com es vulgui perquè sempre són d'actualitat.

El procés contra els prelats rusos continua. Els soviets es mostren implacables amb aquests homes que cometeren la gran tonteria de posar-se enfront d'una cosa que ningú podrà deturar.

Nosaltres no hi sentim cap odi vers aquests clergues empresonats per les autoritats bolxevistes. Més aviat els hi tenim llàstima. Són homes que malgrat tot no han pogut deixar el concepte migradíssim que sempre tingueren de les coses.

Els freres i prelats condemnats per la justícia dels soviets

Dues víctimes de la fam russa

Ara, en quant a la legalitat de les sentències que ha dictat o pugui dictar el tribunal roig, si bé no som partidaris de la pena de mort, les comprenem.

Si a qualsevol país un ciutadà ataqués d'obra o de paraula al cap de l'Estat, què passaria? Lo que succeïx a Rússia. I no perquè sigui un govern del poble ha de deixar fer lo que vulguin, que aleshores tant se valdria que pleguessin.

SUPERVIVENTS

Heu's aquí dos homes, dos tipus que d'un tros lluny i no explicada la cosa, poden semblar dos

malvats, dos feres. No són res d'això. Nosaltres no els coneixem personalment, però estem segurs que's tracta de dues persones com cal incapaces de fer mal a ningú.

Són dos supervivents Els restes de la catàstrofe

russa, d'aquella fam que tantes víctimes causa i que en causà més gràcies al bloqueig de l'incipient burgesia europea.

Aquests dos homes, quines lesomies reproduïm, encara serveixen en el seu rostre les senyals de la fam, d'aquella horrible fam que sotien mentre els humanitaris governs europeus es reien amb tot descaro de la tragèdia russa.

Avui aquests homes, molts altres homes, dones i criatures, ja no en passen de fam. Però n'han passat.

La fam russa és un cadàver insepult que fa pudor. Aquestes coses acostumen a servir de bandera i sempre són banderes de venjança.

Al dels que riuen quan arribi l'hora d'aquesta venjança!

UNA SESSIÓ QUILOMÈTRICA

Llarga i escandalosa. El Parlament espanyol queda reivindicat, ja no es podrà fer esment del Parlament anglès com a model de correcció. Hi ha hagut batusses i cops de puny, talment com si es trobessin a Madrid.

Però els anglesos han fet més. I és que no fan com nosaltres que solament saben imitar. Els anglesos han fet la sessió quilomètrica, però de veritat, extensa del tot.

El dia 12 el President de la Cambra obrí la sessió a les quatre de la tarda i es perllongà fins a les dotze del migdia del dia següent, havent durat per tant vint-i-una hores.

Pel dematí, quan els ugiers es decidiren a entrar, trobaren que la majoria dels diputats, de totes les fraccions i de totes les tendències, somnaven plàcidament.

No és aquesta la primera vegada que en el Parlament anglès succeïx cosa semblant. Es recorda que la sessió en què's discutí l'Home Rule per a Irlanda, el dia 31 de gener de l'any 1881, durà 41 hores. El projecte fou aprovat quaranta dos anys després.

Ve't aquí un nou sistema de resoldre les qüestions.

EVOLUCIÓ

A Montmartre, davant mateix de la catedral aixecada en honorament i glòria del Sacré Coeur, original de la còpia de lo que els nostres catòlics volen fer al Tibidabo amb un altre Sagrat Cor, que no sabem si és que volen dir el cor d'un senyor o bé és el nom d'un guerrer, hi ha el monument que perpetua la memòria d'El Caballe de la Barre, cremat pels antecessors dels amos del

L'estàtua del màrtir

Sacré Coeur per no haver-se volgut descobrir al pas d'una processó.

Això passà fa uns quants anys. Un hom diria que ara no pot passar cosa semblant.

Doncs succeïx, sinó exactament, quelcom molt aproximat.

A Barcelona hi hagueren trets. No és res de nou. La policia dona una nota. Tampoc és res de nou, perquè lo que sobren són notes. La tal nota diu que els causants dels trets foren uns subjectes que no es descobriren al pas de «Nostre-Amos».

Creiem que és fals. Però, i si no ho fos? Aleshores si, que ésser al segle xx valdria ben poca cosa. Abans els cremaven, però ara els cacen a trets... i sense monument per ara.

Raig de Lluna

Li deien Raig de Lluna perquè era rossa i pal·lida. Vivia amb la seva mare en un carrer estret de la Barcelona vella, en el que el dia—quan es dignava arribar-hi—sols hi enviava parsimoniosament una claror esmortuïda. Apena de planxar roba blanca.

Tenia disset anys i—cosa extraordinària—encara era verge. Jo ho afirmo, i fins us juro que la noia, encara que fos atraienta, sana i simpàtica, entrava cada vespre intacta al domicili matern. No era per manca de galantejadors, ja que al seu pas s'aixecaven ardents protestes de sentiments fidels. Però ella feia mesos que tenia l'idea de fer-se actriu i pertènixer a un actor.

Vosaltres direu: Quina tonteria, sacrificar la seva joventut i la seva innocència a un vulgar artista que es riurà d'ella després d'haver-ne abusat! Valdria més que esdevingués la companya d'un brau obrer que estaria orgullós de portar-la al seu costat.

Però no; ella estava obsessionada i això mateix feia que la seva dèria fos el teatre.

Un dissabte el matí, havia reivindicat d'anar a portar la roba als clients, no amb l'egoisme de les propines, que li servien per a comprar obres teatrals, sinó perquè esperava que un dia la bona estrella la portaria vers una cambra perfumada, dèbilment il·luminada per una pantalla rosa; vers una cambra on hi dormís un galant jove que, embaumat de perfums, l'acullís amb reconeixença i emoció íntima, no d'escena.

Més rossa que les espigues que dora el sol, sense perdre l'esperança, mentre planxava, el seu caparró forjava infinitat de projectes desballestats, fins que un aconeixement improvisat i bó per sodollar de gaubança el seu cor jovençà, la deixà tota tremolosa i amb la veu estroncada. La planxa quedà parada i la marca d'aquell atolondrament aixecà fumera i crits de protesta.

Acabava de entrar un jove elegant que demanà enviessin a cercar la roba per a planxar. Deixà una tarja de visita i la mestressa la llegí en veu alta:

Segimon de Santasenativa

Galant Jove

Teatre del Arcic

Ningú es fixà amb el seu astorament, car ignoraven els capricis que li gonflaven l'ànima i li exaltaven els sentits.

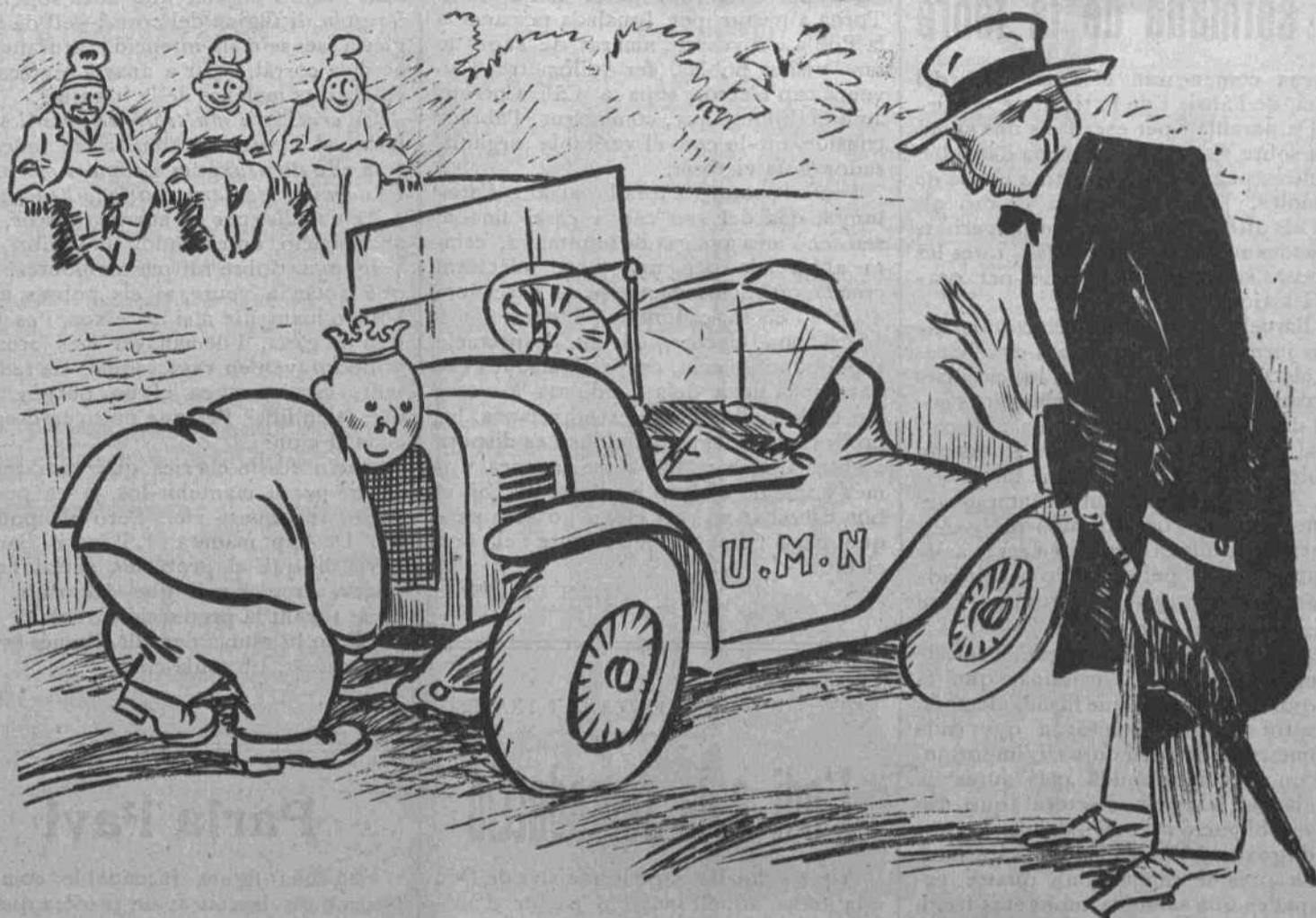
Aquell vespre anà al teatre indicat per la tarja a veure'l com treballava. L'endemà s'espavilà per a poder anar a recollir la roba de l'artista. Obri una dona mal girvada i, amb l'excusa d'una necessitat inaguantable, entrà en el pis que feia tuf de bròquil bullit. Al passar per davant d'una porta sentí remoreig de veus. Mirà pel pany. El seu intent era entrar a la cambra d'ell i abandonar-se als seus braços... però, oh dissort!, acabava de veure una dona asseguda a la vora del llit. Era la primera actriu que reia com una beneïtona, mentre amanyagava al jove actor. Ell semblava endormiscat.

El desengany fou tan gran, que al cap de tres mesos es casava amb un confectionador de postissos, i encara esperava, malgrat la cruel decepció que havia tingut, enganyar el seu marit amb un dels artistes que anaven a la botiga a encarregar perruques i crepé.

FERRAN CAÑAMERAS

A l'Econòmica d'Amics del País de Barcelona, tenien assegurada l'elecció de compromissaris per a la del senador, que li pertoca fer junt amb les de Mallorca, Aragó i Navarra. Però a darrera hora s'es despenjat l'Econòmica d'Arenys, anticalalanista i tan nombrosa, que posa en perill el triomf del candidat de la «Lliga» que ja tenia la senaduria coll avall.

—No s'escarrassi, senyor marquès, que aquest trasto no arrenca!

Res, és allò que diuen els castellans: «No hay peor cuña que la de la misma madera».

RECEPTE

Ganduleria.	400 grams
Estupidesa.	400 »
Obcecació.	300 »
Cobdícia.	500 »
Luxúria.	200 »
Mala intenció.	400 »
Fanatisme.	500 »

S'agafa tot això. Es barreja. Es remena uns deu minuts. Es deixa set dies a sol i serena... i en surt un capellà.

Voilà el triangle que simbolitza la democràcia.

Es cantallut com un tricorni, com el cor d'un fanàtic i com el nimbe que els pintors d'estampes posen al voltant del cap de Déu que no han vist ni veuran mai.

Hi ha qui fa servir aquest triangle per bastiment de les fàbriques que té sota la capa de Crist; altres l'usen per a alfombra; altres per a donar forma al tovalló que pleguen després d'una farranera santoral, i nosaltres el fem servir per a tirar-lo al cap del que ens titlla de mals cristians.

A hores d'ara deu haver retornat de Madrid el quefe de policia. Hi va anar, cridat pel ministre de la governació, saben per a què? Per a tractar del desarme.

Ja era hora!

El diari d'En Lerroux diu, amb grans titulars que una vegada més, España demostrarà que quere la República.

Oh, ja, ja! Qui no la vol és En Lerroux.

A Viena és tan gran la misèria que els pares venen els seus fills per un grapat de pessetes. Això horroritza, veritat? Però això també passa aquí, i no hem sostingut cap guerra.

?

S'abaixa el pa! S'abaixa el pa!! Alegrem-nos, fem bons vaticinis econòmicament casolans, però preparem-nos a rebre les conseqüències d'aquesta baixa per un altre cantó!

No hi ha bé que per mal no sigui.

He llegit no sé quantes coses dels requetés. Que s'organitzen, que se'n fan de nous, que's multipliquen terriblement, que fins a la Barcelona se n'ha constituït un de nombros i terrible.

Pensant amb els requetés estic tan esperverat, que ni esma tinc de fer res.

Els de *La Publicitat* diuen que Catalunya vota per idealitat.

Nosaltres sols objectem de que hi ha de tot. Que recordin el cas d'aquell elector de Terrassa que es presentà en un col·legi proposant donar el vot a canvi d'un parell de sabates. Els nacionalistes es negaren, però en sortir l'afalagaren els salistes i l'acompanyaren a casa del pegot més pròxim.

«Si m'embrutes t'empastif», deia l'olla a la torradora. Així és la vida barcelonina. El més deshonrat demana puresa; el més lladre demana protecció per lo seu; el més criminal clama contra els assassinats, i el més boig, el més indigne, el més cínic i pervers, és i serà l'heroi de les banderes intencions de perturbació ciutadana o de poble primitiu.

S'ha constituït un comitè a l'«Ateneu Enciclopèdic Popular» per a combatre el terrorisme que converteix Barcelona en una ciutat de tragèdia.

Homes de bona voluntat pertanyents a tots els estaments socials se reuniren per a protestar de la lamentable situació que travessa Barcelona, i uniren els seus esforços per a salvar-la.

Tan debò!

El governador diu que el joc continua donant diners, continua essent una vinyeta... però diu que

no pot donar compte dels diners del joc. Diu que s'han empleat en coses especials. Especialitats en aquestes hores?

Especialitats en aquests moments de sang i tragèdia? Home, per l'amor de Déu, senyor governador, certes coses no's fan! I, sobre tot, no es diuen!

L'Emiliano està desesperat amb les eleccions. L'home vol ésser diputat, costi el que costi, sempre que co costi diners. Perquè no hem d'oblidar que l'Emiliano és «gallego». I un «gallego» primer es deixa arrancar un queixal que diners.

Ademés ell pensa: No vull ésser diputat per a salvar al *partido*? Doncs que pagui el *partido*.

Al Nord d'Amèrica s'ha instal·lat un aparell en les esglésies que, mitjançant la introducció d'una moneda, confessa, confessa a tots els devots que es prosternin al seu davant.

La penitència s'imposa per escrit i porta la signatura del pastor de la parròquia.

Si s'implanta aquest sistema aquí, encara ens atrevirem a entrar a l'església amb la mateixa ingenuïtat que'ns posem davant del telèfon per sentir les imprecacions de les telefonistes.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CATEDRAL del Olm, número 8

Un futur diputat que no vol cansar-se